

Wiadomość Tygodnia

50. ROCZNICA ŚMIERCI BŁ. JAKUBA ALBERIONE. UROCZYŚCI W TORUNIU

W pięćdziesiąt rocznicę odejścia do wieczności bł. ks. Jakuba Alberionego przedstawiciele całej Rodziny Świętego Pawła w Polsce zgromadzili się dnia 27 listopada br. w Sanktuarium NMP Gwiazdy Nowej Ewangelizacji i św. Jana Pawła II w Toruniu na uroczystej Mszy świętej, aby dziękować Bogu za życie i dzieło swojego Założyciela. W tym dniu w toruńskim sanktuarium zostały złożone relikwie bł. ks. Jakuba Alberionego, który poświęcił życie głoszeniu Ewangelii przy pomocy środków społecznego przekazu, takich jak kino, radio, prasa, telewizja, druk...

Mszy świętej w toruńskim sanktuarium przewodniczył ks. Wojciech Turek SSP Prowincjał Towarzystwa Świętego Pawła. Homilię wygłosił o. Tadeusz Rydzik. Dziękował On m.in. za Rodzinę Świętego Pawła w Polsce, za jej charyzmat i pełnione apostołstwo. Zachęcał, aby na wzór bł. ks. Alberionego odczy-

tywać znaki czasu i mieć wizję tego, co się chce robić dla Boga i Ewangelii. Na koniec dodał, że nigdy nie należy się zniechęcać, nawet jeśli jest trudno i piętrzą się różnego rodzaju przeszkody.

O włączeniu ks. Jakuba Alberionego w poczet błogosławionych Kościoła Katolickiego nie zdecydowały jego zaradność, poświęcenie czy znaczące skutki podjętych przez niego dzieł. Powodem tym nie było także to, że założył wielką rodzinę zakonną, rozszcianą po całym świecie. O jego świętości zdecydowało bezgraniczne i bezwarunkowe odpowiedzenie na dar i wezwanie Boga, który jako jedyny wie, w jaki sposób głosić światu Ewangelię o zbawieniu. Ks. Alberione jest więc świętym, ponieważ stał się doskonałym „narzędziem” w rękach Boga, który nieustannie z miłością zbawia świat i prowadzi wszystkich ludzi ku pełni wiecznego szczęścia.

50. rocznica śmierci bł. ks. Jakuba Alberionego stała się okazją do świętowania przez wszystkich członków Rodziny Świętego Pawła, rozsianych po wszystkich kontynentach. Rocznicą tą jest z pewnością także bodźcem do refleksji i weryfikacji, w jaki

sposób jest rozwijane dziedzictwo Założyciela, który cały czas, mimo upływu czasu, pozostaje niedoścignionym wzorem apostoła.

Za: www.paulus.org

Wiadomości krajowe

KONGRES „KATOLICY A WOLNOŚĆ RELIGIJNA”

W Akademii Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu zakończył się XIV Międzynarodowy Kongres „Katolicy a wolność religijna”. Kongres był dwudniowy – trwał od 26 do 27 listopada 2021 roku.

Wydarzenie dedykowane było zmarłemu ks. kard. Zenonowi Grocholewskiemu, Prefektowi Seniorowi Kongregacji Wychowania Katolickiego.

Zgromadzonych gości przywitał o. dr Tadeusz Rydzik CSsR, Założyciel AK-SiM. Wskazał na nasze zadanie, którym jest głoszenie prawdy.

– Patrzymy, gdzie jesteśmy, nie przerażajmy się – pogłębiajmy wiarę i bądźmy świadkami prawdy. Wszystkie cnoty trzeba kształtować aż do heroizmu i dać sobie radę. (...) Pan Jezus powiedział: „Mnie prześladowali i Was prześladować będą”. To nie znaczy, że mamy być cicho i bierni w swoich czynach. Trzeba głosić prawdę – podkreślił o. dr Tadeusz Rydzik CSsR.

Pierwszym prelegentem był ks. prof. Piotr Roszak z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Temat jego wykładu brzmiał: „Współczesne przyczyny wrogości do religii w Europie”.

– Z pewnością obecna w Europie chrześcijańskie zagrożenie jest zagrożeniem. W przy-

padku ataku na chrześcijan w Europie nastąpił wzrost o 70 proc. w porównaniu do ubiegłego roku. Owa wrogość wynika przede wszystkim z ofensywy radykalnego sekularyzmu, który opiera się na materializmie i w nowy sposób próbuje narzucić swoją ideę, jako jedynie słuszną i nowoczesną – wskazał ks. prof. Piotr Roszak.

Następnie głos zabrał prof. Grzegorz Kucharczyk z Polskiej Akademii Nauk. Profesor podjął temat: „Wolności religijnej w nauczaniu i pasterskiej postudze bł. ks. kard. Stefana Wyszyńskiego”.

– Wolność nie tylko towarzyszy wierze, ale jest jej nieodzownym warunkiem. (...) Bł. ks. kard. Stefan Wyszyński bezwzględnie bronił wiary i wolności. Podejmował wiele inicjatyw, które pielęgnowały wiarę – zwrócił uwagę prof. Grzegorz Kucharczyk.

Kolejnym prelegentem był dr Marcin Romanowski, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości. Tematem wykładu wiceministra sprawiedliwości była: „Wolność sumienia i religii w europejskiej przestrzeni prawnej. Dekonstrukcja paradygmatu”.

– Wolność sumienia i religii jest jedną z fundamentalnych wolności człowieka – wyraźnie podkreślił dr Marcin Romanowski.

– Jest tak, że mieliśmy do czynienia z procesem rozpoznania wolności religii w tradycji Polski. Współcześnie próbuje się dokonać dekonstrukcji prawa i wolności. Mamy do czynienia z postępującą relatywizacją pojęć. Uzależniamy prawa człowieka od pewnego rodzaju woluntaryzmu (...) pozbawiając je powiązania z przyrodzoną godnością – dodał.

Następnie do zgromadzonych gości zwrócił się ks. prof. Paweł Bortkiewicz TChr, Profesor UAM i AKSiM. Ks. prof. Paweł Bortkiewicz TChr mówił o „Wolności wyznania i wolności kultu w niektórych krajach Unii Europejskiej w okresie pandemii COVID-19”.

– Warto zauważyć, że zdanie »Wszelka władza pochodzi od Boga« jest przede wszystkim zdaniem normatywnym względem władzy – powiedział ks. prof. dr hab. Paweł Bortkiewicz TChr, krytykując działania państw Unii Europejskiej wobec wiernych, którym niejednokrotnie uniemożliwiono sprawowanie kultu religijnego.

Wśród prelegentów był także dr Grzegorz Osiański, kierownik Instytutu Informatyki w Akademii Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu. Dr Grzegorz Osiański poruszył temat „Wolności religijnej w cyberprzestrzeni”.

– Internet ma służyć do tego, aby ludzie mogli przejść z wirtualnego świata cyberprzestrzeni do realnego świata wspólnoty chrześcijańskiej. (...) Żeby być wolnym w internecie musimy używać wolnego oprogramowania, a nie zależnego od wielkich koncernów – zauważył dr Grzegorz Osiński.

Później głos zabrali prelegenci z zagranicy. Prof. Mikheil Bakhtadze, Tbiliski Uniwersytet Państwowy im. Iwane Dżawachiszwilego w Gruzji, poruszył temat „Społeczeństwa i jednostki. Prześladowania chrześcijan w Gruzji w okresie rządów komunistycznych”. Następnie głos zabrał prof. Monuir Farag z Papieskiej Akademii Pro Vita w Egipcie, który omówił temat „Wolności religijnej na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej”. Po tym wykładzie głos zabrała prof. Sonja Maiting Huang z Katolickiego Uniwersytetu Fu Jen. Poruszyła ona problem „Rekonstrukcji koncepcji wolności religijnej w świecie sinojazycznym”. Na zakończenie pierwszego dnia Kongresu głos zabrał dr Gustavo Esparza z Uniwersytetu Panamerykańskiego, który wygłosił prelekcję zatytułowaną „Struktura wolności. Religia jako jedność kulturowa u Ernsta Cassirera.

Po prelekcjach odbyła się dyskusja panelowa, podczas której dr Jan Wiśniewski, wykładowca AKSiM i koordynator Regionalnego Ośrodka Debaty Międzynarodowej, mówił o działalności RODM. Powiedział, że RODM propaguje wiedzę na temat nie tylko prześladowań, ale też geopolityki, poprzez różne konferencje, wykłady i wyjazdy. Wspomniał też o Centrum Ochrony Praw Chrześcijan. Zostało ono powołane jako odpowiedź na falę dyskryminacji religijnej.

Pierwszy dzień XIV Międzynarodowej Konferencji „Katolicy a wolność religijna” zakończył się uroczystą Mszą św. w Sanktuarium NMP Gwiazdy Nowej Ewangelizacji i św. Jana Pawła II w Toruniu.

Drugi dzień XIV Międzynarodowego Kongresu pod hasłem „Katolicy a wolność religijna” rozpoczął się Eucharystią

w Sanktuarium NMP Gwiazdy Nowej Ewangelizacji i św. Jana Pawła II w Toruniu, której przewodniczył JEm. ks. kard. Gerhard L. Müller, prefekt Kongregacji Nauki Wiary w latach 2012-2017.

Sobotnią sesję plenarną rozpoczął JEm. ks. kard. Gerhard L. Müller, który wygłosił prelekcję zatytułowaną „Papież jako obrońcy praw człowieka i wolności religijnej”.

– Wiara już od zawsze wyprzedzała niewiarę. Słowo Boże ożywia, niezależne od wykształcenia i epoki, w której żyję. (...) Człowiek jest zawsze usytuowany przed i ponad państwem. Państwo nie jest ostatecznością, przed państwem stoi obywatel – akcentował JEm. ks. kard. Gerhard L. Müller.

Następnie głos zabrał Paweł Lisicki, redaktor naczelny „Do Rzeczy”. Dziennikarz podjął temat: „Czy na Zachodzie grozi nam powrót totalitaryzmu?”.

– To właśnie przekonanie, że szczęście sprowadza się do zaspokojenia, (...) że religia to skorupa, którą trzeba zerwać, dominuje właśnie w Stanach Zjednoczonych i Unii Europejskiej. Obecny przewrót to rewolucja genderowa, która stanowi realizację idei Marksa i Freuda. Zdaniem Marksa religia nie ma żadnej autonomicznej odrębności, a prawo moralne to narzucona przez silniejszych forma, która chroni ich interesy. Freud ideę szczęścia sprowadził natomiast do pożądanego seksualnego. Za jego sprawą doszło do seksualizacji dzieciństwa – zaakcentował Paweł Lisicki.

Później prelekcję wygłosił ks. prof. Waldemar Cisko, dyrektor Polskiej Sekcji Stowarzyszenia Pomoc Kościołowi w Potrzebie, który podjął temat: „Bliski Wschód bez chrześcijan? Rola wspólnot chrześcijańskich w świecie islamu”.

– Kościół w takich miejscach ogarniętych wojną, jak Irak czy Syria jest wszystkim, jest miejscem gdzie szuka się leku, chleba, jest miejscem, w którym możesz wyrzucić złość – akcentował ks. prof. Waldemar Cisko.

Kolejną sesję plenarną rozpoczął prof. Marek Bielecki z Akademii Sztuki Wojennej, który omówił problem „Wolność religijna rodziców i dziecka w procesie wychowania”.

– Wychowanie to nie tylko prawo, ale również obowiązek, jaki ciąży na rodzicach, którzy mają zatroszczyć się o to, aby ich dziecko miało przekazywane odpowiednie treści – zwrócił uwagę prof. Marek Bielecki.

Po wykładzie prof. Marka Bieleckiego rozpoczęła się dyskusja panelowa, w której uczestniczyli ks. prof. Waldemar Cisko, dyrektor Polskiej Sekcji Stowarzyszenia Pomoc Kościołowi w Potrzebie, Paweł Lisicki, redaktor naczelny „Do Rzeczy”, a także prof. Marek Bielecki z Akademii Sztuki Wojennej.

Następnie głos zabrała dr Mary Erika Bolaños z Uniwersytetu św. Tomasza w Manili na Filipinach. Dr Mary Erika Bolaños mówiła o „Wolności religijnej: narodzinach nowego pokolenia chrześcijańskich męczenników”. Później prelekcję wygłosiła prof. Aljula Jubani z Uniwersytetu Tirańskiego w Albanii, na temat: „Wolność albańskiego Kościoła katolickiego w tworzenie albańskiej tożsamości kulturowej”.

XIV Międzynarodowy Kongres „Katolicy a wolność religijna” podsumował o. dr Zdzisław Kłafka CSsR, rektor AKSiM.

IV Międzynarodowy Kongres „Katolicy a wolność religijna” został zorganizowany we współpracy Akademii Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu, Regionalnego Ośrodka Debaty Międzynarodowej, Katedry Filozofii Kultury i Podstaw Retoryki KUL oraz Instytutu „Pamięć i Tożsamość” im. św. Jana Pawła II.

Patronat medialny nad XIV Międzynarodowym Kongresem „Katolicy a wolność religijna” objęły Telewizja Trwam, Radio Maryja, „Nasz Dziennik” oraz „W Naszej Rodzinie”. *Emilia Augustynowicz*

Za: www.wksim.edu.pl

SZKOLENIE OSÓB ODPOWIEDZIALNYCH ZA KOMUNIKACJĘ W KOŚCIELE

We czwartek 25 listopada 2021 r., 68 osób duchownych, konsekrowanych i świeckich wzięło udział w dorocznym, całodziennym szkoleniu online, adresowanym do ludzi odpowiedzialnych za komunikację w Kościele.

W jaki sposób rzecznicy mogą ulepszyć ze strony Kościoła współpracę z Komisją, mówił Błażej Kmiecik, Przewodniczący Państwowej Komisji ds. Pedofilii. Opisał także aktualne prace zespołu, którym kieruje.

Z kolei ppor. Anna Michalska, rzecznik prasowy Komendanta Straży Granicznej przedstawiła sposoby radzenia sobie z hejtem, fake newsami i manipulacją dziennikarską w komunikacji z mediami. Słuchacze słowami i oklaskami wyrazili wdzięczność Straży Granicznej za jej służbę.

Prof. ucz. dr hab. Michał Królikowski zdiagnozował błędy prawne ze strony Kościoła co do przypadków pedofilii i wykorzystywania seksualnego.

Swoją wiedzę i doświadczeniem na temat komunikowania się poprzez media tradycyjne oraz social media w permanentnych

sytuacjach kryzysowych dzielił się Wojciech Andrusiewicz, rzecznik prasowy Ministerstwa Zdrowia.

Prof. ucz. dr hab. Monika Przybysz zaprezentowała najczęściej popełniane błędy w social mediach; uświadomiła zebranych, jak łatwo tą drogą wywołać kryzys.

Jak profesjonalnie pisać zapowiedzi i relacje z wydarzeń, uczył podczas szkolenia red. Radosław Gil, I Zastępca Redaktora Naczelnego Polskiej Agencji Prasowej, a fotograf Andrzej Wiktor określił rolę i techniki fotografowania w pracy rzecznika prasowego.

Szkolenie osób odpowiedzialnych za komunikację w Kościele organizują rokrocznie: o. Jan Maria Szewek OFMConv, prof. UKSW dr hab. Monika Przybysz, ks. prof. UKSW dr hab. Józef Kłoch i manager Katarzyna Ferens. Pierwsze warsztaty zostały zorganizowane w 2007 r. w Krakowie. *O. Jan Szewek OFMConv*
Za: www.franciszkanie.pl

NOWY OPAT CYSTERSÓW W MOGILE

Prezentujemy sylwetkę nowego opata Cystersów w znanym Opactwie w Krakowie-Mogile. O. Adrian Mróz został wybrany na 10-letnią kadencję w dniu 13 listopada.

O. Adrian Marek MRÓZ OCist urodził się 17 maja 1961 r. w Wołominie k. Warszawy. Po maturze (Technikum Geodezyjne w Warszawie) w 1981 r. wstąpił do Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego (Pallotyni). Studia filozoficzno-teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym Księży Pallotynów w Ołtarzewie i równoległe na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie (obecnie UKSW) ukończył w 1988 r. W tymże roku przyjął święcenia kapłańskie z rąk kard. Józefa Glempa, Prymasa Polski w Ołtarzewie k. Warszawy.

W latach 1988-1990 pracował w parafii pallotyńskiej w Radomiu. Odpowiadając na apel przełożonych, w 1990 przeniósł się do Regii Miłosierdzia Bożego Księży Pallotynów we Francji. W latach 1990-1992 zajmował się pracą duszpasterską i wychowawczą w Paryżu; w latach 1992-1998 pracą w szkolnictwie francuskim w Lycee Professionnel Prive Notre Famille w Osny (Val d'Oise).

W 1998 r. wstąpił do Zakonu Cysterskiego w Opactwie Mogińskim w Krakowie-Mogile. Uroczystą profesję monastyczną złożył w 2002 r.

Jako cysters pracował w charakterze duszpasterza, wikariusza parafii, katechety szkół średnich, wychowawcy młodzieży w klasztorze w Mogile i na Szklanych Domach w Krakowie. W latach 2012-2013 był przeorem w klasztorze Szklane Domy, a w latach 2013-2020 przeorem w Opactwie Mogińskim.

Dnia 13.11.2021 r. na kapitule wyborczej konwentu został wybrany na 10-letnią kadencję nowym opatem mogińskim. *Maciej Majdak OCist, przecznik prasowy Opactwa*

ZAKOŃCZENIE KAPITUŁY ORIONISTÓW

Czwarty dzień Kapituły Prowincjalnej rozpoczął się od Mszy Świętej sprawowanej przez Przełożonego Prowincjalnego ks. Krzysztofa Misia FDP. Na zakończenie Mszy św. odmówiono wspólnie modlitwę na Orioński Rok Powołaniowy prosząc Boga o nowe powołania do Rodziny Oriońskiej. Warto wspomnieć, że na czas Kapituły swoje listy wystosowali Biskupi z diecezji, w których Orioniści posługują. Dzisiaj podczas obrad plenarnych delegaci przygotowali ostatecznie decyzje, kierunki działania i wytyczne na kolejne 6 lat. Po modlitwie brewiarzowej południowej odbyły się głosowania dotyczące wyboru delegatów na Kapitułę Generalną, zostali wybrani:

Ks. Sylwester Sowizdrzał FDP

Ks. Adam Gołębiak FDP

Ks. Piotr Jasek FDP

Delegatami na liście rezerwowej zostali:

Ks. Łukasz Mikołajczyk FDP

Ks. Michał Szczypek FDP

W Kapitulie Generalnej z urzędu będzie też uczestniczył Przełożony Prowincjalny ks. dr Krzysztof Miś FDP. Kapituła Generalna odbędzie się 31.05-18.06.2022 r. w Montebello della Battaglia.
Za: www.orione.pl

LEGIONIŚCI CHRYSYSTUSA - OTWARCIE DOMU APOSTOŁÓW

W Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata – w patronalne święto Legionistów Chrystusa – został otwarty Dom Apostołów w Krakowie. W tym roku dzień ten był również momentem, w którym obchodziliśmy 25-lecie naszej obecności w Polsce oraz 50-lecie ECy-Du (*Edukacja-Kultura-Sport* – międzynarodowa organizacja Legionistów Chrystusa) na świecie.

Obchody rozpoczęły się uroczystą Mszą św. w Kolegiacie św. Anny pod przewodnictwem J.E. ks. bpa Roberta Chrzęszcza. We Mszy wzięło udział około 200 osób, wśród nich: ks. prałat Grzegorz Szewczyk – dziekan dekanatu Śródmieście, ks. prałat Tadeusz Panuś – proboszcz Kolegiaty św. Anny, o. Valentin Gögele, LC – Dyrektor Teryto-

rialny Legionistów Chrystusa, o. Cristóforo Gutiérrez, LC – pierwszy Legionista Chrystusa na stałe pracujący w Polsce, krakowska wspólnota Legionistów Chrystusa, bracia Legioniści z Rzymu, osoby konsekrowane w Regnum Christi oraz członkowie i przyjaciele Regnum Christi. Bezpośrednio po Mszy św. swoje przymierze z Chrystusem w ECyDzie i Regnum Christi zawarło kilka nowych osób.

Dom Apostołów to miejsce, gdzie chcą gromadzić się ludzie, którzy pragną formować się jako apostołowie i nieść światu Dobrą Nowinę o zbawieniu. Jego

sercem jest kaplica z Najświętszym Sakramentem. Stąd oficjalne otwarcie rozpoczęło się właśnie tutaj. Wszyscy obecni zgromadzili się wokół ołtarza wraz z ks. bp. Robertem, który dokonał poświęcenia kaplicy. Tym samym kaplica stała się uświęconym miejscem oddawania Bogu chwały.

Następnie w audytorium odbyło się uroczyste przecięcie wstęgi przez ks. Biskupa oraz ks. Prałata Tadeusza. Nie zabrakło słów podziękowania i kwiatów oraz specjalnego tortu przygotowanego na tę okazję.

Wiele rozmów przy kawie i cięście dotyczyło naszej historii oraz naszej misji – formacji apostołów, katolickich liderów na służbę Kościołowi, która jest tak potrzebna w dzisiejszym społeczeństwie.

Za: www.regnumchristi.legionisci.org

ROZPOCZĄŁ SIĘ PROCES BEATYFIKACYJNY SIOSTRY FRANCISZKI WERNER

W bazylice św. Jakuba i św. Agnieszki w Nysie miało miejsce uroczyste rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego Franciszki Werner, współzałożycielki i drugiej przełożonej generalnej Zgromadzenia Sióstr św. Elżbiety. W tej właśnie świątyni słuźbnica Boża otrzymała sakrament chrztu, przystąpiła do sakramentu pokuty, przyjęła Pierwszą Komunię Świętą i sakrament bierzmowania.

Podczas pierwszej części uroczystości zaprzysiężeni zostali członkowie Komisji Historycznej. W jej skład weszli: biskup gliwicki, ks. prof. Jan Kopiec jako przewodniczący, ks. dr Mariusz Drygier oraz s. dr Aleksandra Leki CSSE. Zadaniem komisji będzie zebranie i zbadanie dokumentacji dotyczącej życia kandydatki na ołtarze.

Postulatorka, siostra Margarita Cebula CSEE przedstawiła sylwetkę i przybliżyła duchowość matki Franciszki.

Franciszka Werner urodziła się 2 grudnia 1817 roku w Nysie. 27 września 1842 wspólnie z Matyldą Merkert i jej siostrą Marią Luizą oraz Klarą Wolff zobowiązała się do bezpłatnej, zorganizowanej posługi osobom chorym i najbardziej potrzebującym, zapoczątkowując „Stowarzyszenie Szarych Sióstr pw. Serca Jezusowego dla pielęgnacji opuszczonych chorych”. 19 listopada 1850 wraz z Marią Luizą Merkert ponownie poświęciły się pielęgnacji chorych w Nysie, obierając za swoją patronkę św. Elżbietę Węgierską. 5 maja 1860 roku złożyła śluby zakonne we Wrocławiu.

11 marca 1873 roku Franciszka Werner została – po śmierci matki Marii Luizy Merkert, beatyfikowanej w Nysie w 2007 roku, przełożoną generalną elżbietanek i była nią do śmierci. Założyła 11 placówek zakonnych. Za jej czasów Zgromadzenie liczyło prawie 700 sióstr w 96 domach. W okresie walki rządu pruskiego z Kościołem, czyli Kulturkampf podjęła zdecydowane i odważne działania w celu zachowania działalności zgro-

madzenia, „dotkliwie uszkodzonego” na skutek pruskiej ustawy (przez siedem lat nie wolno było przyjmować nowych członkiń). Matka Franciszka otwarcie mówiła o trudnościach nękających zgromadzenie, a nawet zwróciła się z osobistą prośbą o pomoc do cesarza Wilhelma I, do cesarzowej Augusty i do ministra kultury.

Zmarła w opinii świętości 14 grudnia 1885 roku w Nysie. W 1964 roku jej doczesne szczątki ekshumowano z Cmentarza Jerozolimskiego i przeniesiono do kościoła pw. św. Jakuba i św. Agnieszki w Nysie.

W dalszej części otwarcia procesu zaprzysiężeni zostali biskup opolski oraz członkowie Trybunału Diecezjalnego: ks. Waldemar Przyklenk – delegat biskupi, ks. Piotr Kutynia – promotor sprawiedliwości, ks. Maciej Skóra – notariusz aktuariusz, s. Weronika Glombica – notariusz pomocnik, a także postulatorka s. Margarita Cebula.

– To niewątpliwie ważny dzień. Nie tylko w krótkich dziejach Kościoła opolskiego, ale też bogatych dziejach sióstr elżbietanek i jakże bogatych dziejach chrześcijaństwa na Śląsku Opolskim. Wyrażam radość, że ten dzień nastąpił – mówił bp Andrzej Czaja. – Matce Franciszce Werner przyszło żyć w czasach do złudzenia podobnych do dzisiejszych. Jak sama zapi-

safa, był to czas, kiedy duch świata podważał, a tu i tam niszczył porządek wprowadzony przez Boga na świat. Dziś jest bardzo podobnie. Otrzymujemy więc znak, z którego możemy czerpać, z życia i cnót tej służebnicy Bożej w nasze życie, byśmy sprościli wielkiemu wyzwaniu, jakie jest dziś przed nami – obrony Ducha Bożego w Kościele i świecie, obrony ładu Bożego w naszych sercach i rodzinach, i na ziemi Śląska Opolskiego – podkreślał biskup opolski.

– Weźmy z sobą tę myśl, niech ona nam towarzyszy. Za chwilę będziemy za ten dzień dziękować w liturgii, ale będziemy też prosić o moc Bożego Ducha, byśmy mogli postępować w procesie, a jednocześnie postępować w trudzie realizacji naszego powołania do świętości i do bycia mężnymi świadkami Chrystusa w dzisiejszych czasach – dodał biskup opolski, a następnie odmówił modlitwę o beatyfikację Matki Franciszki Werner.

W czasie Eucharystii celebrowanej po pierwszej sesji dochodzenia beatyfikacyjnego homilię wygłosił biskup gliwicki Jan Kopiec.

– Nam pozostaje postawić sobie pytanie, jak wrażliwość na ludzką biedę wprzęgnąć w konkretne czynienie dobra? Franciszka Werner pokazała już dwa wieki temu, że można. Heroiczność tę wyniosła z domu rodzinnego, nie przeleżała się wyzwań, jakie niesie w każdej epoce zarówno historia elit, jak i zwykłych ludzi. Świadomie wybrała drogę niekiedy cierniową, ale wymodloną i oglądaną dzięki Bożemu światłu – mówił.

W uroczystym rozpoczęciu procesu beatyfikacyjnego wzięły udział siostry elżbietanki z Polski i różnych krajów europejskich, a także członkowie Wspólnoty Apostolskiej św. Elżbiety.

OBLACKI KLERYK KANDYDATEM NA OŁTARZE

W oblackiej parafii pw. Chrystusa Króla w Poznaniu odbyła się uroczysta pierwsza sesja trybunału beatyfikacyjnego kleryka Alfonsa Mańki OMI. Posiedzenie rozpoczęło się od odśpiewania hymnu do Ducha Świętego, przewodniczył mu metropolita poznański abp Stanisław Gądecki.

W sesji udział wzięli również m.in.: prowincjał Polskiej Prowincji – o. Paweł Zając OMI, wicepostulator procesu – o. Lucjan Osiecki OMI, proboszcz parafii w rodzinnej miejscowości Sługi Bożego – ks. Rafał Wyleżół, postulator generalny

Misjonarzy Oblatów MN – o. Diego Saez OMI, rodzina nowego Sługi Bożego, parafianie z Lisowic i Poznań.

Śl. Boży Alfons Mańka OMI

Po odmówieniu modlitwy o beatyfikację Alfonsa, nastąpiło zaprzysiężenie członków trybunału, przysięgę złożył również

wicepostulator, o. Lucjan Osiecki OMI oraz członkowie komisji historycznej. Od pierwszej sesji trybunału klerykowi Alfonsowi Mańce OMI przysługuje tytuł Sługa Boży.

Następnie rozpoczęła się uroczysta Eucharystia pod przewodnictwem metropolity poznańskiego w intencji dobrego przebiegu procesu beatyfikacyjnego. Kazanie wygłosił o. Lucjan Osiecki OMI, który przypomniał najważniejsze wydarzenia z życia Sługi Bożego Alfonsa Mańki OMI. Na zakończenie, w imieniu superiora generalnego, głos zabrał o. Diego Saez OMI z Rzymu.

Za: www.oblaci.pl

ŚWIATOWE DNI MŁODZIEŻY ZE ŚW. MICHAŁEM ARCHANIOŁEM

W roku 2021, po raz pierwszy, zgodnie z decyzją papieża Franciszka, Światowe Dni Młodzieży o zasięgu diecezjalnym były obchodzone nie w Niedzielę Palmową, lecz w uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. To jeden z elementów przygotowania do kolejnego Spotkania Młodych z całego świata, które zaplanowano w 2023 roku w Lizbonie. Hasłem tegorocznych ŚDM są słowa: „Wstań. Ustanawiam cię świadkiem tego, co zobaczyłeś”. Tego dnia na Campus Misericordiae w Brzegach, gdzie w 2016 roku odbyły się ŚDM, odprawiona została uroczysta Msza święta, podczas której Przełożony Generalny Zgromadzenia Świętego Michała Archanioła, ks. Dariusz Wilk CSMA, przekazał na to wyjątkowe miejsce figurę św. Michała Archanioła.

Spotkanie Młodych na Campus Misericordiae rozpoczęło się procesją, której towarzyszyli: Orkiestra Dęta „Hejnał” z Byszc, Zespół Pieśni i Tańca „Sułkowanie”, harcerze Hufca ZHP Wieliczka. Figura św. Michała Archanioła została wprowadzona przez strażaków z okolicznych OSP do Domu Młodych w Brzegach. Mszy świętej z poświęceniem figury św. Michała Archanioła przewodniczył O. Generał ks. Dariusz Wilk. W liturgii uczestniczyli również: ks. proboszcz Andrzej Pietrusa, ks. Piotr

Bieniek CSMA, o. Krzysztof Bobak OFM, o. Mariusz Tabor OFM, burmistrz Wieliczki Artur Kozioł oraz zgromadzeni mieszkańcy Brzegów i okolic. Oprawę muzyczną zapewnił Paweł Piotrowski z zespołem.

Niedzielne spotkanie na Campus Misericordiae było wyjątkową okazją do wspólnej modlitwy, pogłębienia wiary, a także docenienia obecności i wartości młodych ludzi w Kościele.

Drugim punktem tych uroczystości była Msza święta oraz wieczór uwielbienia, poprowadzony przez grupę muzyczną „Uwielbienie w rytmie Serca” pod przewodnictwem salezjanina, ks. Pawła Centnara. Swoim śpiewem i modlitwą młodzi ludzie

stworzyli wyjątkowy nastrój uwielbienia przed Najświętszym Sakramentem. Pomysłodawcą Świątowych Dni Młodzieży był św. Jan Paweł II. Papież – Polak wyraził pragnienie, by odby-

wały się one co roku jako spotkanie diecezjalne, a co dwa lub trzy lata w wyznaczonym miejscu – jako spotkanie międzynarodowe.
Za: www.michalici.pl

NAGRODZONA ZA 40-LETNIĄ POSŁUGĘ NA MISJACH

Medal „Benemerenti in Opere Evangelizationis” kolejny raz trafił do naszej diecezji. Zasłużonym i zapewne szczęśliwym odbiorcą, tym razem była Siostra Leokadia Krystyna Popławska ze Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus, pochodząca z parafii w Boćkach (diecezja drohiczyńska).

Siostra Leokadia (imię zakonne) od 1981 r. pracuje na misjach. Jest związana z Burundią, Rwandą i Kamerunem. Zaangażowana była w powstanie i rozwój licznych dzieł prowadzonych na misjach: szkół, ośrodka zdrowia i wspólnot zakonnych. Troszczy się o miejscowe powołania, ich formację duchową i przygotowanie zawodowe.

Data i ciągle daje wspaniałe świadectwo wiary i miłości do Chrystusa.

Za kolejną osobę wśród najbardziej zasłużonych na polu misyjnym, Kapituła Medalu uznała Siostrę Judytę Janinę Bożek ze Zgromadzenia Sióstr Misjonarek Świętej Rodziny, która od 1979 r. pełni posługę na misjach wśród dziewcząt, kobiet, sierot, bezdomnych, osób niepełnosprawnych i ubogich rodzin w

Zambii. Dzięki wielkiej determinacji zbudowała Dom Bożej Opieki w Lusace. Na podkreślenie zasługuje fakt, że ostatnie lata swojego życia spędzał w nim, znaleziony na ulicy, pochodzący z południa Polski, Pan Władysław. Siostra Judyta nie pochodzi z naszej diecezji, ale niejednokrotnie uczestniczyła w czuwaniach modlitewnych zorganizowanych dla członków Kół Różańcowych.

Uroczystość wręczenia Medalu „Benemerenti in Opere Evangelizationis” Komisji Episkopatu Polski ds Misji odbywała się w Sanktuarium Matki Bożej na Jasnej Górze. Uroczystościom przewodniczył bp Jerzy Mazur SVD, przewodniczący Komisji Misyjnej i inicjator Medalu.

Za: www.drohiczyńska.pl

Refleksja tygodnia

CO POZOSTANIE PO ROKU ŚW. JÓZEFA?

List Generała Józefitów o. Jana Pelczarskiego OSI

Drodzy Współbracia i Przyjaciele,

Święty Józef „fascynujący milczący nauczyciel, który przyciąga i uczy nie poprzez słowa, ale lśnącymi cnotami i ujmującą prostotą” (*Dokument z Aparecida*, 274). Jego misja wypełniała się w pokorze – jest „człowiekiem przez którego Bóg zatroszczył się o początek historii Zbawienia, jest postacią pełną odwagi, dzięki któremu, Bóg ratuje Dziecko i jego Matkę” (*Patris corde*).

”Zawsze się radujcie ... w każdym położeniu dziękujcie” (1Ts 5,16.18)

Kończąc Rok Św. Józefa należy przede wszystkim składać dzięki Bogu za ten opatrznościowy czas. Niech słowa Założyciela będą naszymi słowami: “Korzyści jakie dał nam Pan są liczne; tak więc winniśmy dziękować Mu mówiąc często i z serca *Deo gratias* (Bogu niech będą dzięki) we wszystkim tym, co nas spotkało, wiedząc, że wszystko pochodzi z Jego miłości; winniśmy mówić *Deo gratias* nie tylko słowami, ale poprzez czyny, używając sposobności, aby Mu wynagrodzić” (*Nauczanie* 308).

Był to rok łaski, który umożliwił na nowo odkryć postać, która “z ojcowskim sercem pokochała Jezusa” (*Patris corde*) i troszczy się o Kościół i wskazuje Kościołowi drogę pokornego świadectwa.

Nasze podziękowanie kieruję do papież Franciszka, który wyznaczył ten specjalny Rok i wydał list apostolski “*Patris corde*,” w którym potwierdza: “Wszyscy mogą znaleźć w św. Józefie,

mężu, który przechodzi niezauważony, człowieku codziennej obecności, dyskretnej i ukrytej, orędownika, pomocnika i przewodnika w chwilach trudnych. Święty Józef przypomina nam, że ci wszyscy, którzy są pozornie ukryci, mają wyjątkowy czynny udział w historii zbawienia. Im wszystkim należy się słowo uznania i wdzięczności”.

Czas do zapamiętania

Zaproszenie *Ite ad Joseph* (Idź do Józefa) zaadresowany rok temu został przyjęty z ogromną radością i zapałem Rodziny Józeficko-Marellańskiej. Już na samym początku został przygotowany program, który uwzględniał różne uroczystości i promowanie wydarzeń podkreślających miłość i oddanie do tego Świętego. Dlatego też moje podziękowanie kieruję do współbraci, sióstr oblatek i wiernych.

Rada Generalna powołała Komitet Koordynujący pod przewodnictwem wikariusza generalnego O. Johna Attulli. Celem komitetu było promowanie inicjatyw józefickich oraz rozpowszechnianie wiadomości i materiałów w mass-mediach i kanałach społecznościowych.

W tych dniach nie brakowało również dni studiów czy rekolekcji nawiązujących do teologii Św. Józefa a także czuwań modlitewnych i właściwych uroczystości liturgicznych. W różnych częściach świata zostały publikowane książki, a we współpracy z innymi zgromadzeniami zakonnymi związanymi ze św. Józefem, zostały przeprowadzone *webinaria*, tridua online, seminaria dla zakonników, wiernych i młodzieży.

W celu podkreślenia tego szczególnego roku przeprowadzono konkretne gesty solidarności wobec uchodźców północnej prowincji Cabo Delgado w Mozambiku, którzy uciekli od prześladowań i gwałtów. Inne inicjatywy, które miały na celu pomagać osobom najbardziej potrzebującym, zostały zrealizowane holistycznie. We wrześniu i październiku podczas mojej wizyty w Brazylii, Peru i w Boliwii mogłem zobaczyć różne działania charytatywne dla ubogich. Tylko w parafii "San José Obrero" w Barranco (Lima), z inicjatywy proboszcza o. Pedro Ceriani, każdego dnia wydają obiady dla 200 biednych.

Właśnie w liście *Patris corde* papież Franciszek przypomina, że "każdy potrzebujący, każdy ubogi, każdy cierpiący, każdy umierający, każdy obcy, każdy więzień, każdy chory to „dziecię”, którego Józef nadal strzeże. Dlatego św. Józef jest przyzywany jako opiekun nieszczęśliwych, potrzebujących, wygnańców, cierpiących, ubogich czy umierających" (5).

Nie łatwo jest podsumować miniony rok i wymienić wszystkie wydarzenia, które zostały przeprowadzone. Wśród ważnych uroczystości warto wspomnieć Radę Zgromadzenia, która odbyła się w czerwcu, w formie online i była poświęcona tematowi: *Formacja stała w służbie wspólnocie braterskiej i wierności powołaniu*. Zaiste w litanii do św. Józefa przyzywamy Go jako *najwierniejszego*, dlatego też zawierzyliśmy Mu naszą misję i naszą powołaniową drogę współbraci. Przez Jego wstawiennictwo prosiliśmy Boga dla wszystkich o dar radosnej wytrwałości i wiernej, odważnej miłości.

Co pozostanie po tym szczególnym roku?

W tym kończącym się szczególnym roku, warto postawić sobie pytanie: co pozostanie po tych dwunastu nadzwyczajnych miesiącach poświęconych Opiekunowi Zbawiciela? Co warto zachować na przyszłość? Czy tylko pozostaną jakieś dokumenty fotograficzne ze studiów, badań, uroczystości, napisany artykuł lub przeczytany online, pamiątkowa homilia lub jakaś nową pieśń? Jeśli tylko to pozostanie, z pewnością jest ważne, ale to za mało.

Przede wszystkim ważne jest, aby postrzegać Rok Św. Józefa nie jako epizod czy też wydarzenie zamknięte w samym sobie, lecz raczej jako etap, który rozbudza naszą miłość do tego wielkiego Patriarchy, by ponownie rozpoczęła się nasza misja. Nie powinno być tak, aby 8 grudnia 2021 po uroczystej Mszy św. na zamknięcie Roku, w metaforyczny sposób zostanie przewrócona karta działań, archiwizując wszystko i zamykając w konkluzji, że misja została zakończona.

W różnych językach, w kontekście świadczenia usług, powszechnie jest używany zwrot w j. angielskim *take away*, co oznacza *wynieść lub zamówić na wynos*. Wyraża również ważną ideę lub fakt do zapamiętania, który wynosi się czy wylania z danego spotkania lub doświadczenia.

Nasz *take away* tego roku, to konieczność odnowienia misji i niektórych wartości duchowości józefickiej, które sprzyjają kształtowaniu stylu życia i bezkompromisowo prowadzą do pogłębionej pracy apostołskiej. Poniżej wymienię dwa zadania i dwie aktualne cechy umysłu św. Józefa.

"Rozpowszechnić znajomość osoby Opiekuna Zbawiciela wśród chrześcijan"

Rozpowszechnianie z zaangażowaniem duchowości i pobożności do św. Józefa, aby został poznany przez lud chrześcijański, jest istotą naszego bycia jako Instytutu (por *Konstytucje*, art. 4). Warto wspomnieć tutaj zmarłego w ubiegłym roku O. Tarcisio Stramare i jego pracy teologicznej ukazującej osobę św. Józefa, która umacnia również wiarę współczesnych chrześcijan.

Moim pragnieniem jest, aby każdy z nas miał determinację O. Tarcisio. W jednym z wywiadów, z typową dla siebie szczerością, wyjawiał swoją tajemnicę wielkiej miłości do Świętego *drugiej linii*: „Gdyby św. Józef musiałby zrobić swoją wizytówkę, to rozpocząłby mówić: „Opiekun Jezusa, mąż Maryi, syn Dawida, sprawiedliwy”. Są to cztery tytuły, które jedynie On posiada, a następnie narzekamy, że św. Józef nic nie znaczą [...]. Z tymi czterema tytułami, czego chcecie więcej?”

W celu dalszej kontynuacji pracy jaką uczynił przez lata nasz współbrat w Ruchu Józefickim powstała grupa, która począwszy przez dogłębną analizę istniejących tekstów stworzy wspólną postawę teologiczną i wspólny język. Później systematycznie każdy z członków tej grupy będzie specjalizował się w obszarach najbardziej mu odpowiadających (teologia, sztuka, liturgia, muzyka itd.) i rozpowszechni w najbardziej dostępnym sposób pobożność i duchowość św. Józefa.

Przejdź „drogę Józefa” z sercem ojca

Charyzmat naszego Instytutu wzywa nas do prześledzenia drogi Józefa, to znaczy odtworzenia w życiu i w duszpasterstwie ideału służby, jaką żył Opiekun Zbawiciela (por *Konstytucje*, art. 3). Chodzi o to, aby kształtować styl życia józefickiego naznaczony cnotami codziennymi, prostymi, a także aby radośnie i trwale służyć Kościołowi. A to oznacza głęboką osobistą miłość do Jezusa Chrystusa, towarzyszenie ludziom młodym i umiejętność dostrzegania obecności Boga w historii.

Każdego dnia podczas modlitw Nawiedzenia Najświętszego Sakramentu odmawiamy litanię do św. Józefa, która wyraża nasze oddanie, ale ma również wymiar pedagogiczny i przypomina nam, jakie cnoty winniśmy uskutecznić i jakie winniśmy posiadać: sprawiedliwi, czysti, wierni, posłuszni, kochający ubóstwo...

Następnie drugim źródłem jest słownik ewangeliczny, jaki odnajdujemy w tekstach Ewangelii Mateusza w rozdziałach 1-2, które odnoszą się do św. Józefa, a który uczy nas jak żyć z ojcowskim sercem. On umiał w swoim życiu usunąć się z pierwszego planu, aby postawić na nim nie siebie samego lecz Jezusa i Maryję. On umie „wziąć do siebie”, czyli wie jak najlepiej zatroszczyć się o osoby mu powierzone.

Duchowość ojcowska to przede wszystkim „sprawa serca”, które płonie miłością i rozpoczyna troszczyć się o własne serce, czyli od tego „czuwania nad sobą”, o którym mistrzowie życia duchowego wciąż przypominają. Bez pracy nad sobą popada się w powierzchowność i duchową stagnację.

Kontemplacja w działaniu

Współczesne społeczeństwo jest pełne osób pochłoniętych „pracą”, zafascynowanych „posiadaniem” i oddanych nieustannemu poszukiwaniu gratyfikacji i zabawy. Tylko wygląd zewnętrzny z jego licznymi rozproszeniami i obfitością komunikatów dźwiękowych i wizualnych, wydaje się być atrakcyjny i pożądany. W ten sposób pomatu znikła umiejętność zatrzymania się i modlitwy (*homo contemplativus*). Rzeczywiście „My współcześni ludzie jesteśmy zbyt ekstrawertyczni, mieszkamy poza domem, a nawet zgubiliśmy klucz do ponownego wejścia do domu” (Św. Paweł VI, audyencja z 29 listopada 1972).

W tym kontekście, wyzwaniem przed którym stoimy na co dzień, niestety nie zawsze udanym, jest zadanie pogodzenia aktywności duszpasterskiej, jako przepływu informacji i sieci kontaktów w mediach społecznościowych, z życiem wewnętrznym, kontemplacyjnym, rozważaniem, modlitwą, skupieniem i milczeniem. Odnośnie tego ks. Cortona przypomina, że ojciec Założyciel w konferencjach, jakie mówił do pierwszych Oblatów: „często omawiał i zachęcał do życia wewnętrznego Św. Józefa [...], który nigdy nie oddał się światu zewnętrznemu, ale całą swoją pracę jednoczył z duchem modlitwy” (*Wspomnienia*, w Studia Marelliani, 1-2 (2012), 63 i 64).

Wymiar kontemplacyjny wymaga pewnego stylu życia i opiera się na samodyscyplinie, jak najlepszemu organizowaniu dnia oraz zapewnieniu przestrzeni ciszy i gorliwej modlitwy. Prowadzi to do poznania Chrystusa, ma tendencję przyjmowania postawy medytującej w celu integracji przeżyć i odparcia przytłoczenia wirem aktywności.

Rzeczywiście styl kontemplacyjny jest jednym z sekretów odnowienia życia osobistego i trwania w nieustannej młodości duchowej.

Trwali w nadziei i twórczej odwadze

Wiadomości zagraniczne

PAPIEŻ DO RODZINY ŚW. PAWŁA: WYBIERZCIE MEDIA JAKO WASZĄ AMBONĘ

Do naśladowania bł. Jakuba Alberione w rozpoznawaniu znaków czasu w docieraniu do współczesnych ludzi z orędziem Jezusa Chrystusa zachęcił papież Franciszek podczas audyencji dla Rodziny Paulińskiej w ramach obchodów miesiąca pamięci apostoła mediów. „Wasz Założyciel z dalekowzrocznością potrafił dostrzec potrzebę, aby Słowo Boże krzewiło się i rozprzestrzeniało się przy użyciu skutecznych narzędzi jakie oferuje postęp technologiczny” – powiedział Ojciec Święty.

Franciszek przypomniał, że za założyciela Rodziny Paulińskiej błogosławiony

uważał samego św. Pawła, co czyni wszystkich jej członków duchowymi synami i córkami Apostoła Narodów. Opisując znaczenie postaci ks. Alberione, Franciszek przywołał i rozwinął słowa swojego poprzednika, św. Pawła VI. – Postać tego świadka widać w „portrecie”, który namalował św. Paweł VI: „pokorny, milczący, niestrudzony, zawsze czujny i pochłonięty myślami, które biegły od modlitwy do pracy, zawsze z zamiarem szukania „znaków czasu”, to znaczy najbardziej pomysłowych sposobów dotarcia do dusz. Dał Kościołowi nowe środki wyrazu, aby ożywić i rozszerzyć apostoła, nowe możliwości i

Doświadczenie porażki towarzyszy w naszej historii i przejawia się w spostrzeżeniu, że: „całą noc pracowaliśmy i nic nie ułowiliśmy” (Łk 5,5). Ten typ doświadczenia często niesie ze sobą zniechęcenie i myśl, że nie ma sensu próbować ponownie, że lepiej zadowolili się wygodnym schronieniem w naszej strefie komfortu. W tym momencie historycznym, naznaczonym pandemią i rozczarowaniem, które niszczy nadzieję, potrzeba ludzi zdolnych, którzy patrzą i idą do przodu z łaską Ducha Świętego.

Właśnie święty cieśla z Nazaretu, człowiek *twórczej odwagi* – jak go zdefiniował papież Franciszek – inspiruje nas do dostrzegania nowych dróg, dostrzegania alternatyw i pójścia w stronę nowych kierunków. Kreatywność, połączona z odwagą w obliczu nowych okoliczności sprawia, że jesteśmy zdolni do „przekształcenia trudności w szansę, zawsze stawiając na pierwszym miejscu zaufanie względem Bożej Opatrzności” (*Patris corde*).

Mimo wyzwania św. Józef kocha swoje powołanie i ukazuje nam inną lekcję egzystencji, którą możemy zabrać ze sobą, wówczas kiedy zakończymy ten wyjątkowy rok. Józef jest daleki od cierpienia z powodu poświęceń, narzekań czy trudu jaki napotyka: „W tym człowieku nigdy nie dostrzega się frustracji a jedynie zaufanie. Jego uporczywe milczenie nie obejmuje skargi lecz zawsze konkretne gesty zaufania” (*Patris corde*, 7).

Kończąc ten wyjątkowy rok z wdzięcznością, 8 grudnia rozpoczniemy na nowo, z entuzjazmem, wypełnianie misji powierzonej nam przez naszego Założyciela i starajmy się pielęgnować w naszych sercach wielką miłość, która kierowała Jego życiem: miłość do Jezusa i jego słowa oraz do Maryi opiekunki Kościoła.

Zawierzamy Opiekunowi Zbawiciela intencję Kościoła, naszą teraźniejszość i przyszłość, i razem z naszym Założycielem módlmy się:

„O Panie, Ty który widzisz i czytasz w głębi serca, pobłogosław nasz cel i pomóż nam ze swoją łaską zachować go do końca naszych dni. A Maryja? Bez Niej – ukochanej matki, czy możemy mieć serce, aby wyruszyć dalej po niezbadanych ścieżkach? O jacy jesteśmy biedni... Jezus, Maryja, Józef, Aniołowie i nasi Święci Patronowie chcemy razem z Wami podążać dalej” (*List 26*).

Rzym, 8 grudnia 2021 r.

Pozdrawiam bratersko, o. Jan Pelczarski OSJ

o modlitwie. Jeśli komunikuję się z całym światem, a nie z Panem, to nic dobrego z tego nie będzie. Liczy się praca i modlitwa – zachęcił Franciszek.

W dniu liturgicznego wspomnienia ks. Jakuba Alberione, została odprawiona Msza przy jego grobie, której przewodniczył kard. Marcello Semeraro. Zostało także otwarte muzeum błogosławionego

oraz był zaprezentowany specjalny numer tygodnika „Famiglia Cristiana” poświęcony apostołowi mediów.

Za: www.vaticannews.va

ZAKONY POTRZEBUJĄ SYNODALNOŚCI, ABY ZAPOBIEĆ WYPACZENIOM

Aby nadal móc głosić Dobrą Nowinę Ewangelii w dzisiejszym świecie, Kościół musi na nowo odkryć i wprowadzić w życie synodalność, która należy do jego natury – podkreśla s. Nathalie Becquart, podsekretarz Synodu Biskupów. Píše o tym we wprowadzeniu do kolejnej książki poświęconej skandalowi nadużyć w Kościele, tym razem w żeńskich zgromadzeniach zakonnych (Salvatore Cerunzio „Il velo del silenzio. Abusi, violenze, frustrazioni nella vita religiosa femminile”).

Francuska zakonnica przyznaje, że ten wybór świadectw pozwala nam usłyszeć krzyki i cierpienia, zbyt często przemilczane, kobiet konsekrowanych, które wstąpiły do wspólnot zakonnych, aby naśladować Chrystusa i znalazły się w bolesnych sytuacjach, które w większości przypadków doprowadziły do porzucenia życia konsekrowanego. Musimy więc je wysłuchać i uświadamiać sobie, że życie konsekrowane w swej różnorodności, podobnie jak inne rzeczywistości kościelne, może rodzić zarówno to, co najlepsze, jak i to, co najgorsze. Najlepsze – gdy śluby zakonne ubóstwa, czystości i posłuszeństwa są proponowane jako droga wzrostu ludzkiego i duchowego, droga dojrzewania, która sprawia, że wzrasta wolność osób, ponieważ władza jest powołana do promowania godności osoby.

Najgorsze – gdy śluby zakonne są interpretowane i realizowane w sposób, który infantyлізуje, gnębi, a nawet manipuluje i niszczy ludzi.

Zdaniem s. Becquart świadectwa te zachęcają spojrzenia prawdzie w oczy, do szukania możliwych sposobów towarzyszenia ludziom, którzy cierpią w życiu zakonnym lub którzy je opuścili i muszą „się odbudować”. Przede wszystkim zaś – dodaje podsekretarz Synodu Biskupów – trzeba szukać sposobów na zapobieganie takim wypaczeniom, pomagając wspólnotom zakonnym w przyjęciu stylu coraz bardziej synodalnego.

Za: KAI

CUD DO KANONIZACJI O. TYTUSA BRANDSMY OCD

Podczas audiencji dla kard. Marcello Semeraro, Prefekta Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, 25 listopada 2021 r. Ojciec Święty Franciszek zatwierdził cud do kanonizacji bł. Tytusa Brandsmy, holenderskiego karmelity, męczennika obozu koncentracyjnego w Dachau, gdzie przebywał wraz z kapłanami polskimi i zmarł z wycieńczenia, zabity śmiertelnym zastrzykiem 26 lipca 1942 r. Wielu z polskich współwięźniów wspomina go z sympatią, jako prawdziwego, świadka Chrystusa. Beatyfikował go 3 listopada 1985 r. św. Jan Paweł II.

Cud zatwierdzony do beatyfikacji bł. Tytusa dotyczy uzdrowienia jednego z jego współbraci zakonnych ze Stanów

Zjednoczonych „z czerniaka węzłów chłonnych z przerzutami”. Biopsja wykazała, że „czerniak guzkowaty złośliwy” objął „śliniankę przyuszną, okolicę skroniowej, a liczne guzki były obecne także w przyusznicy i szyi”. Dnia 30 lipca 2004 chory przeszedł operację i 4 sierpnia został wypisany do domu w stanie dobrym, jakkolwiek rokowania lekarzy były negatywne.

O wstawiennictwo bł. Tytusa prosił sam uzdrowiony, zapraszając do modlitwy za jego przyczyną także, swoich krewnych, parafian (pełnił bowiem posługę proboszcza), współbraci, siostry zakonne i kapłanów. Otrzymał też od jednego ze współbraci relikwię błogosławionego i przykładał ją do chorych miejsc.

Lekarze badający chorego uznali, że jego szybkie, trwale i całkowite wyzdrowienie jest niewytłumaczalne z medycznego punktu widzenia, a teologowie wykazali związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy nim a modlitwą do bł. Tytusa. Zgodnie z procedurą, gdy papież zwoła konsystorz zwyczajny kardynałów i otrzyma jego zgodę, przystąpi do kanonizacji tego wielkiego syna Karmelu, wielkiego teologa, czciciela Matki Bożej, obrońcy godności osoby ludzkiej i patrona dziennikarzy. *Szczepan T. Praśkiewicz OCD*
Za: www.karmel.pl

„MĘCZENNICZY Z PICPUS” WKRÓTCE BEATYFIKOWANI

W gronie nowych błogosławionych Kościoła katolickiego znajdują się niebawem czterej kapłani, członkowie Rady Generalnej Zgromadzenia Najświętszych Serc Jezusa i Maryi (sercanów białych), którzy oddali życie za wiarę w Paryżu 26 maja 1871 roku podczas tzw. „krwawego tygodnia”. 25 listopada 2021 roku Ojciec Święty Franciszek upoważnił Prefekta Kongregacji do Spraw Kanonizacyjnych, kard. Marcello Semeraro, do promulgowania dekretu o ich męczeństwie. Wspólnie z pierwszym kapłanem Instytutu Zakonników św. Wincentego a' Paulo Henri Planchatem będą oni pierwszymi ofiarami z czasów Komuny Paryskiej wyniesionymi do chwały ołtarzy.

1. O. Armand-Pierre (Ladislas) Radigue SSCC urodził się 8 maja 1823 r. w Saint-Pratice-du-Désert. Do Zgromadzenia Najświętszych Serc Jezusa i Maryi wstąpił w 1843 roku i poprosił o noszenie imienia Władysław. Święcenia kapłańskie przyjął z rąk swojego Przełożonego generalnego, arcybiskupa Raphaëla Bonamie, 22 kwietnia 1848 r. Przez dwadzieścia lat pełnił funkcję mistrza nowicjatu, następnie wikariusza generalnego Zgromadzenia i wreszcie przełożonego Domu Macierzystego w paryskiej dzielnicy Picpus.

2. O. Jules (Polikarp) Tuffier SSCC urodził się 14 marca 1807 r. w Le Malzieu. W dzieciństwie studiował w kolegium Zgromadzenia Najświętszych Serc, gdzie dojrzało jego powołanie. Śluby zakonne, pod imieniem Polikarpa, złożył 14 maja 1823 roku, a święcenia kapłańskie przyjął w roku 1830. Był proboszczem, kapelanem siostr i przełożonym kolegium w różnych miastach. Ostatecznie został prokuratorem i radnym generalnym Zgromadzenia. Wyróżnił się głębią swojego przepowiadania.

3. O. Jean-Marie (Marcellin) Rouchouze SSCC urodził się w Saint-Julien-en-Jarez 14 grudnia 1810 r. Złożył śluby zakonne na ręce Sługi Bożego o. Piotra Coudrin, Założyciela Zgromadzenia Najświętszych Serc, 2 lutego 1837 r. Jako nauczyciel łaciny, matematyki i filozofii został skierowany do pracy w kolegiach Zgromadzenia w Belgii. Brat Marcellin uważał się za niegodnego przyjęcia święceń kapłańskich, jednak idąc za radą krewnych oraz świętego Proboszcza z Ars, który potwierdził w nim powołanie do kapłaństwa, zgodził się na przyjęcie tego

sakramentu w 1852 roku, w wieku 42 lat. Był człowiekiem o pogodnym charakterze i czystym sercu. Został powołany do Paryża jako Sekretarz Generalny, a następnie członek Zarządu Generalnego Zgromadzenia Najświętszych Serc.

4. O. Jean-Pierre-Eugène (Frézal) Tardieu SSCC urodził się w Chasseradès 18 listopada 1814 r. Śluby zakonne w Zgromadzeniu Najświętszych Serc złożył 24 kwietnia 1839 roku, a święcenia kapłańskie przyjął z rąk własnego Przełożonego generalnego abp. Raphaëla Bonamie w 1840 roku w kaplicy na Picpus. Po święceniach pełnił m. in. funkcję dyrektora nowicjatu w kilku domach zakonnych Zgromadzenia. Obdarzony wspaniałymi darami intelektu, nieustannie dawał dowód niezwykłej miłości. To on przygotowywał przyszłego świętego Damiana de Veuster SSCC do złożenia ślubów wieczystych, które według świadectwa Apostoła Trędowatych, odcisnęły na nim niezatarte piętno. W 1860 roku wszedł do Rady Przełożonego Generalnego, które to stanowisko pełnił aż do śmierci.

Męczeństwo wszystkich Sług Bożych z nienawiści do wiary zostało wystarczająco udowodnione w procesie beatyfikacyjnym. Komuna, poza kwestiami społeczno-politycznymi, miała bowiem oczywiste implikacje antyreligijne: aby przewyciężyć

dawny system i promować nowe formy społeczeństwa, niektórzy komunardowie widzieli w religii chrześcijańskiej i jej przedstawicielach przeszkodę do wyeliminowania. Słudzy Boży zostali aresztowani tylko dlatego, że byli księżmi. Nienawiść do wiary potwierdza również wściekłość, z jaką podburzony tłum atakował wierzących oraz fakt plądrowania miejsc świętych.

W Domu Macierzystym Zgromadzenia Najświętszych Serc Jezusa i Maryi na ul. Picpus doszło do sprofanowania Najświętszego Sakramentu oraz przedmiotów sakralnych. Słudzy Boży byli świadomi ryzyka, jakie ponieśli. Mogli opuścić Paryż,

jednak woleli pozostać i pełnić swoją posługę. Aresztowano ich w ówczesnym Domu Generalnym Zgromadzenia w Paryżu 12 kwietnia 1871 roku, w środę wielkanocną. Najpierw byli przetrzymywani w koszarach policyjnych, następnie przeniesieni do więzienia Mazas, a w końcu do więzienia La Grande Roquette. Zostali brutalnie zabici 26 maja 1871 r. od strzałów z karabinów i broni ostrej. Sława ich męczeństwa oraz znaków rozprzerzenia się zaraz po ich egzekucji i utrzymywała się przez wszystkie lata, aż do czasów współczesnych.

o. Andrzej Łukawski SSSC

TRZECI GENERAL KARMELITÓW BOSYCH BLIŻEJ OŁTARZY

Papież zatwierdził 25 listopada 2021 r. dekret o heroicznosci cnót Sługi Bożego Jana od Jezusa i Maryi (de San Pedro y Ustarroz), karmelity bosego, trzeciego z kolei przełożonego generalnego Zakonu Karmelitów Bosych, znanego mistrza duchowego, autora licznych dzieł ascetycznych i promotora misji.

Urodzony w Calahorra w Hiszpanii w 1564 r., jako 18-letni student uniwersytetu w Alcalá de Henares wstąpił on do nowicjatu karmelitów bosych w Pastranie, gdzie 23 stycznia 1583 r. złożył profesję. Już w 1585 r. wysłano go do Genui, aby założył pierwszy klasztor karmelitów bosych poza granicami Hiszpanii. Tam w 1586 r. zostały wyświęcony, a następnie skierowany do Rzymu. Na Kapitułe Generalnej w 1605 r. został wybrany definityorem generalnym i mistrzem nowicjuszy (znane są jego *Instructiones Novitiorum*). Kolejna Kapituła Generalna, obradująca w 1608 r. powierzyła mu obowiązki Prokuratora Generalnego, tj. odpowiedzialnego za

relacje Zakonu ze Stolicą Apostolską. Piastując ten urząd był zaangażowany w sprawę kanonizacji św. Teresy od Jezusa i jednym z pierwszych jej biografów. Słynął jako doradca kardynałów, papieży i świętych. W 1611 r. wybrano go trzecim z kolei generałem Zakonu. Złożył wówczas w Rzymie „Seminarium Missionum”, w którym formowali się m.in. pierwsi polscy karmelici bosci, pracujący potem na rzecz unii Rutenów z Rzymem, jak i w Persji i Indiach.

Po zakończeniu kadencji, przewidując bliską śmierć, osiadł w klasztorze w Montecompatri nieopodal Frascati pod Rzymem, gdzie zmarł 28 maja 1615 r. i

gdzie do dziś czci znajduje się jego nienaruszone ciało.

Jakkolwiek nazywano go zawsze „czcigodnym”, jego proces beatyfikacyjny został oficjalnie otwarty dopiero w 1997 r. Po dwóch latach, 7 maja 1999 r. Stolica Apostolska wydała dekret ważności przeprowadzonego w diecezji rzymskiej dochodzenia kanonicznego, po czym została opracowana w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych stosowna „Positio de vita, virtutibus et fama sanctitatis Servi”, zaaprobowana kolejno przez konsultorów historyków, teologów, biskupów i kardynałów – członków Kongregacji.

Uwieńczeniem tych prac jest właśnie zatwierdzony przez papieża Franciszka dekret o heroicznosci cnót Sługi Bożego, nadający mu oficjalne tytuł Czcigodnego („Venerabilis”). Do jego beatyfikacji trzeba jeszcze papieskiego zatwierdzenia cudu wyproszonego u Pana Boga za jego przyczyną. *o. Szczepan T. Praśkiewicz OCD*

KAPITUŁA AMERYKAŃSKICH PAULINÓW

V Kapituła Prowincji Amerykańskiej Zakonu Paulinów, która odbyła się w dniach 22-23 listopada 2021 roku w paulińskim klasztorze w Doylestown, PA dokonała wyboru nowego Prowincjała oraz Zarządu Prowincji Amerykańskiej. Prowincjałem Paulinów w USA został wybrany na drugą 3-letnią kadencję O. Tadeusz Lizińczyk. Natomiast Jego najbliższymi współpracownikami w Radzie Prowincjalnej zostali wybrani:

- O. Krzysztof Drybka – I Definitor (Wikariusz Prowincji)
- O. Sebastian Hanks – II Definitor
- O. Marcin Ćwierz – III Definitor
- O. Michał Czyżewski – IV Definitor
- O. Bogdan Olzacki – Administrator Prowincji
- O. Maciej Karpiński – Sekretarz Prowincji

Kapitułe przewodniczył o. Michał Lukoszek, Wikariusz Generalny Zakonu Paulinów i Delegat Ojca Generała Zakonu, Arnolda Chrapkowskiego. Ojcu Wikariuszowi Generalnemu towarzyszył o. Bartłomiej Maziarka, Sekretarz Generalny Zakonu. W obradach Kapituły w Amerykańskiej Częstochowie uczestniczyli Ojcowie i Bracia Paulini posługujący na różnych placówkach zakonnych na terenie USA.

W czasie Kapituły, Ojcowie i Bracia Prowincji Amerykańskiej poruszyli wiele istotnych kwestii dotyczących życia zakonnego, oraz wspólnotowego. Tematy obrad dotyczyły także zagadnień duszpasterskich, ewangelizacyjnych, ekonomicznych oraz organizacyjnych.

Słowo na zakończenie do zgromadzonych skierował również Ojciec Arnold Chrapkowski, Generał Zakonu Paulinów, który połączył się z salą obrad za pomocą internetu. Ojciec Generał podziękował wszystkim Ojcom i Braciom za ich posługę w USA

oraz zachęcił aby stawali się ewangelicznym znakiem w codziennym życiu zakonnym oraz w posłudze duszpasterskiej.

Kapituła Prowincjalna, która odbywa się co trzy lata, była niezwykle ważnym wydarzeniem spotkania całej wspólnoty Pauli-

nów w USA. Był to szczególnie czas pochylenia się nad sprawami wspólnoty i rozwojem zakonnego charyzmatu na ziemi amerykańskiej, zwłaszcza w kontekście skutków pandemii koronawirusa Covid-19. o. Tymoteusz Tarnacki OSPPE

Za: www.paulini.pl

MARIANIE PRZYGOTOWALI KILKA FILMÓW O DZIECIACH ZE SWEGO ORATORIUM W KAZACHSTANIE

Nagłośniona pięć lat temu przez polskie środki przekazu historia Saszy, który przez kilka miesięcy zbierał złom, aby móc przybyć na Światowe Dni Młodzieży w Krakowie w lipcu 2016, poruszyła wielu Polaków. Obecnie księża marianie wrzucili do sieci nowy film (będzie się składał z kilku krótkich odcinków), który pokazuje dalsze dzieje chłopca i innych dzieci – ich podopiecznych z Oratorium Dobrego Pasterza w Karagandzie.

Oto krótki reportaż z tamtych stron

– Chcę podziękować za księdza posługę w tym miejscu... – szepcze niespełna dwudziestoletnia Jelizaweta ks. Tomaszowi, duszpasterzowi Oratorium. – To dzięki księdzu zrozumiałam, że tata to ktoś, z kim można nawiązać więź, zaprzyjaźnić się, utrzymywać relację, że tata to ktoś, kogo można się nie bać.

– Lizo... – ksiądz Tomasz zdejmując okulary, aby przetrzeć spływającą po policzku łzę wzruszenia. – Wyjaśnij mi, jak ty to wszystko powiedziałaś i się nie popłakałaś?

– Proszę księdza, od tygodni ćwiczę te słowa przed lustrem. Inaczej nie potrafiłabym tu stanąć i tego powiedzieć. Dziękuję...

To chyba jedna z najbardziej poruszających scen opowiedzianych w filmie, nakręconym z prawdziwym rozmachem. Pięćodcinkowa seria filmów o pracy misjonarzy mariańskich w kazachskiej Karagandzie ujmuje szczegółowością kadrów. Zobaczmy tu dzieci bawiące się na wyspiskach biednej dzielnicy Fiedorowki, kruki odpoczywające na krzyżach bezimiennego cmentarza

przed zamkniętą przed laty kopalnią węgla. Ale przede wszystkim widzimy tu głównych bohaterów tej opowieści: dzieci, którym odebrano bez troskie dzieciństwo oraz duchownych, którzy porzucili wszystko i przyjechali, aby z nimi po prostu być, bo więcej im dać nie mogli. W filmie najlepiej widać, że to wystarczyło.

Spanie na ziemi i kąpiel w wiaderku

„Misja na Fiedorowce” (tytuł pierwszej części) to film niezwykle i doprawdy urzekający, budzący sumienie i sprawiający, że przy następnej okazji widz z pewnością ugryzie się w język, zanim powie o „biedzie w Polsce”. W filmie bowiem tej biedy nie bano się pokazać. Jeden z bohaterów – ksiądz Zbigniew szczerze opowiada, jak przez kilka lat spał na ziemi, zaś kąpiele brał w kilkilitrowym wiaderku, a wszystko po to, aby być z tymi ludźmi.

Opuszczeni mieszkańcy, bieda, prostytucja wśród nastolatków, alkoholizm, nałogi. Duchowny doskonale widział, że ci ludzie po zalaniu tutejszej kopalni węgla nie mają już nic. Chciał więc im coś dać, a że sam nie miał wiele, dał to, co miał – siebie. I właśnie o tym jest ten obraz.

– Chcemy pokazać tym filmem fenomen dobra – wyjaśnia ksiądz Łukasz Wiśniewski, dyrektor Stowarzyszenia Pomocników Mariańskich, producenta filmu. – To, jak niewiele potrzeba, by pomóc.

Gdy dobro samo się broni

Niewątpliwą siłą produkcji są świadectwa samych dzieci: bezpretensjonalne i do bólu szczere. Z jednej strony budzą uśmiech i radość na twarzy, z drugiej łzy wzruszenia. Dzieci opowiadają historie swych rodzin, to, w jaki sposób trafiły do Oratorium. Wreszcie zaś przywołują, co im to miejsce dało, w jaki sposób znalazły ratunek.

– Każdy z tu obecnych ojców ma u mnie jakąś swoją ksywkę – uśmiecha się sześćcioletni Mateusz, podopieczny Oratorium. – Ojca Tomasza już zawsze będę pamiętał jako „Ojca z Oratorium”. Z kolei ojca Zbigniewa nazywałem „Ojcem Czekoladką”, bo zawsze miał dla nas jakieś słodycze. A ojciec Grzegorz to „Ojciec-Zaproszeni”, jest bardzo gościnnie i dla każdego zawsze ma czas.

Kompozycja i dynamiczna narracja tego krótkiego filmu (każdy z emitowanych na youtube-owym kanale Stowarzyszenia Pomocników Mariańskich odcinków trwa najwyżej 18 minut) nie pozwala widzowi na moment znudzenia. Nie ma tam na to po prostu czasu, bo ta historia broni się sama, jak każda, której głównym podmiotem jest Dobro i niezwykła nadzieja, jak niewiele trzeba, by zmienić ten świat na lepszy.

Za: KAI

Zapowiedzi wydarzeń

ZAPROSZENIE NA KONFERENCJĘ NAUKOWĄ NA UKSW

Szanowni Państwo,
w imieniu o. prof. ucz. dr. hab. Dariusza Borka OCarm, dziekana Wydziału Prawa Kanonicznego Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie oraz ks. prof. ucz. dr. hab. Marka Stokłosy, prorektora UKSW ds. nauki i

współpracy międzynarodowej w załączeniu przesyłam program Międzynarodowej Konferencji Naukowej *Przyczyny i procedury utraty stanu duchownego w aktualnym prawodawstwie Kościoła katolickiego*, która odbędzie się 6 grudnia 2021 roku na Wydziale Prawa Kanonicznego UKSW. Serdecznie zapraszamy do wzięcia udziału w tym wydarzeniu.

Stacjonarny udział w wydarzeniu możliwy jest po wcześniejszej rejestracji. Serdecznie zapraszamy! Ze względu na sytuację epidemiologiczną wydarzenie odbędzie się w trybie hybrydowym.

UWAGA! Udział stacjonarny możliwy jest po wcześniejszej rejestracji pod linkiem:

<https://forms.office.com/r/WZ85u7dAPF>

Transmisja online:

<https://www.youtube.com/watch?v=eaUWGIZMNxQ>

Będziemy wdzięczni za przekazanie zaproszenia do wszystkich zainteresowanych osób.

Media proszone są o wcześniejszy kontakt z Biurem Komunikacji i Promocji: promocja@uksw.edu.pl

W razie pytań lub wątpliwości zapraszamy do kontaktu: prawo-kan@uksw.edu.pl +48 22 561 88 12
i.kilanowski@uksw.edu.pl
+48 791 644 778

Serdecznie zapraszamy!

Wydział Prawa Kanonicznego Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie

Z wyrazami szacunku,

mgr Małgorzata Dorozińska
Kierownik Dziekanatu Wydziału Prawa Kanonicznego
Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie

NOWE SANKTUARIUM KARMELITAŃSKIE W LUBLINIE

Z wielką radością pragniemy poinformować, że na zakończenie roku św. Józefa nasz karmelitański kościół rektoralny w Lublinie przy ul. Świętoduskiej 14 zostanie ogłoszony diecezjalnym sanktuarium. Aktu ustanowienia dokona Arcybiskup Stanisław Budzik, Metropolita Lubelski w uroczystość Niepokalanego

Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, tj. dnia 8 grudnia 2021 roku.

Ustanowienie sanktuarium św. Józefa motywują względy historyczne oraz żywy kult Opiekuna Świętej Rodziny w naszej świątyni. Kult św. Józefa w historii Karmelu zajmował zawsze miejsce szczególne. Arnold Bostiusz, historyk i badacz starożytnych źródeł karmelitańskich zaświadcza w traktacie *De Patronatu BVM* z 1479 r., że kult ten ma starożytne korzenie. W odnowionej rodzinie karmelitańskiej św. Teresa, zwana Wielką, nie rozstawała się z figurą Świętego Patriarchy, a na polecenia samego Jezusa oddała pod opiekę Józefa pierwszy dom karmelitanek bosych. W nowożytnej historii naszej rodziny zakonnej również uczennice i uczniowie naszej Matki Fundatorki wyrażali swoją miłość i przywiązanie do Przybranego Ojca Zbawiciela.

W te chwalebne dzieje kultu św. Józefa wpisuje się także nasza karmelitańska świątynia, konsekrowana 28 sierpnia 1644 roku. Jest ona najstarszym kościołem pod patronatem św. Józefa w archidiecezji lubelskiej. Od samych początków istnienia nasi bracia rozwijali kult i nabożeństwo ku czci tego Świętego Patrona. W 1666 roku powołali do życia pierwsze na ziemiach polskich bractwo

św. Józefa, zrzeszające na przestrzeni wieków setki mężczyzn i kobiet. Żywy kult wyrażał się również przez coroczną *septennę*, czyli cykl siedmiu śródowych, cotygodniowych nabożeństw ku czci Świętego Cieśli z Nazaretu.

W XVIII wieku w ich miejsce wprowadzono nowenny, odprawiane przez dziewięć kolejnych śród. Liczni wierni ściągali także na uroczystość Opieki św. Józefa, Patrona i Protektora Zakonu oraz w dzień liturgicznego wspomnienia zaślubin NMP ze św. Józefem. Kroniki klasztorne obfitują w liczne świadectwa o opiece św. Józefa nad naszym kościołem i klasztorem, przypisując mu m.in. ocalenie kościoła we wrześniu 1939 roku podczas bombardowania Lublina.

O nieprzerwanej żywotności kultu św. Józefa świadczy napływ wiernych podczas nowenny przed Jego uroczystością, w sam dzień odpustu 19 marca oraz w każdą środę na Mszę Świętą i nabożeństwo ku Jego czci. Każdego tygodnia otrzymujemy dziesiątki modlitewnych intencji, próśb i podziękowań skierowanych do św. Józefa. Lubelski Karmel dla wielu jest miejscem modlitwy i pokornej szkoły życia Ewangelią przy boku Oblubieńca Maryi. Ustanowienie sanktuarium na mocy dekretu Metropolity Lubelskiego usankcjonuje i przyczyni się, jak ufamy, do rozszerzenia kultu św. Józefa w sercach wiernych. Ze swej strony poprzez duszpasterską posługę pragniemy towarzyszyć wszystkim, którzy przychodzą prosić o pomoc tego Świętego Opiekuna. Całe nasze Miasto i Archidiecezję oddajemy Jego opiece.

Piotr Nyk OCD
przeor klasztoru i rektor kościoła

Witryna Tygodnia

OBLIGATORYJNE WYDALENIE Z INSTYTUTU ZAKONNEGO W KOŚCIELE ŁACIŃSKIM

Paweł Wróbel SDS

Nakładem Wydawnictwa KUL na początku listopada ukazała się publikacja autorstwa ks. Pawła Wróbla SDS pt. „Obligatoryjne wydalenie z instytutu zakonnego w Kościele łacińskim”. Może się ona stać pomocą dla przełożonych zakonnych, oraz sekretariatów zakonnych jurysdykcji. Książka jest de facto publikacją rozprawy doktorskiej ks. Pawła Wróbla, obronionej na Wydziale Prawa Prawa Kanonicznego i Administracji KUL w czerwcu tego roku. Recenzowana była przez o. prof. Marka Saja CSsR oraz ks. prof. Tomasza Rozkruta.

Jedną z form dymisji zakonnika z instytutu zakonnego jest wydalenie obligatoryjne. Akcentowane szczególnie w ostatnim czasie niegodne zachowania osób duchownych lub zakonników, mieszczące się w sferze wykroczeń przeciwko życiu i wolności oraz seksualności człowieka, wymagają zdecydowanej reakcji właściwej władzy. Dyscyplina kościelna nie pozwala bowiem, aby w instytucie zakonnym funkcjonowały osoby, które w bardzo poważny sposób występują przeciwko życiu, wolności i szóstemu przykazaniu Dekalogu. Takie zachowania są całkowicie sprzeczne z istotą życia konsekrowanego i podważa-

ją wiarygodność jego proroczej misji w świecie.

Autor niniejszego studium w poszczególnych jego częściach podejmuje kwestie obligatoryjności w prawie kościel-

nym, po czym omawia przestępstwa, których popełnienie przez zakonnika skutkuje wszczęciem przez właściwego przełożonego obligatoryjnego wydalenia z instytutu. Porusza także kwestię wymogów, które muszą być spełnione w trakcie przeprowadzania samej procedury dymisji. Monografia zawiera także propozycje rozwiązań de lege ferenda. Przeprowadzona analiza pozwala na zrozumienie poszczególnych aspektów wydalenia obligatoryjnego i jego etapów, a także prowadzi krok po kroku poprzez czynności, które muszą być spełnione, aby dymisja była aktem legalnym.

Za: www.poczytaj.pl

Ks. Paweł Wróbel SDS jest salwatorianinem, aktualnie wicerektorem i dyrektorem studiów WSD Salwatorianów w Bagnie.

Książka "Obligatoryjne wydalenie z instytutu zakonnego w Kościele łacińskim" - ks. Paweł Wróbel SDS - oprawa twarda - Wydawnictwo Katolicki Uniwersytet Lubelski, KUL. Książka posiada 246 stron i została wydana w 2021 r.

Odeszli do Pana

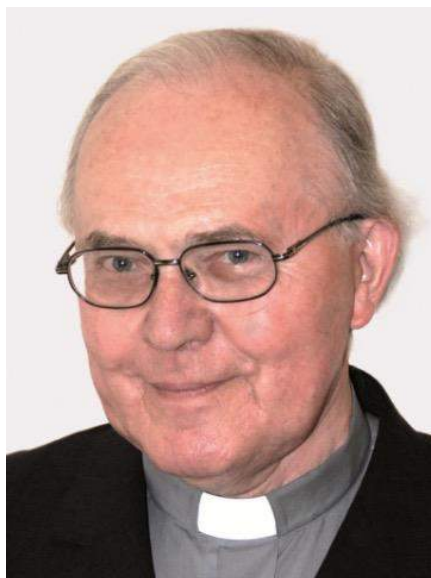
ŚP. O. WŁADYSŁAW WOŁOSZYN SJ (1929 – 2021)

29 listopada nad ranem, o godz. 2:30 zmarł w Kolegium Jezuitów w Gdyni, o. Władysław Wołoszyn SJ – duszpasterz środowisk kultury i nauki, kapelan Klubu Inteligencji Katolickiej, duszpasterz akademicki, współpracownik NSZZ „Solidarność”, animator niezależnego życia duchowego, intelektualnego i kulturalnego w czasach PRL w Toruniu, założyciel Ośrodka Kultury Chrześcijańskiej w Poznaniu. W latach 2009-2018 posługiwał w Bydgoszczy. Wielokrotnie odznaczany. Honorowy obywatel Torunia.

Ojciec Władysław Wołoszyn SJ urodził się 22 maja 1929 r. w Hucie Lubyckiej niedaleko Tomaszowa Lubelskiego (woj. lubelskie). Jego rodzice Aniela z d. Ważna i Karol Wołoszyn prowadzili gospodarstwo rolne. Wychowali siedmioro dzieci – sześciu synów i jedną córkę. Trzech synów obrało drogę powołania kapłańskiego i wstąpiło do Towarzystwa Jezusowego. W 1938 r. Władysław Wołoszyn przystąpił do I Komunii św., a rok później został bierzmowany przez metropolitę lwowskiego abpa Bolesława Twardowskiego. Wybuch II wojny światowej spowodował rozdzielenie rodziny. Rodzice i sześcioro rodzeństwa znaleźli się na terytorium okupowanym przez Związek Sowiecki. W lutym 1940 r. zostali wywiezieni na Syberię i osadzeni w obwodzie irkuckim. Powrót do Polski nastąpił dopiero po ponad sześciu latach tułaczki – we wrześniu 1946 r. W latach 1946–1948 Władysław Wołoszyn ukończył szóstą i siódmą klasę szkoły podstawowej w Bełżcu oraz pierwszą i drugą gimnazjum w Tomaszowie Lubelskim.

Nowicjat Towarzystwa Jezusowego rozpoczął w Kaliszu 30 sierpnia 1948 roku pod kierunkiem o. Juliana Piskorka SJ i pierwsze śluby zakonne złożył 31 sierpnia 1950 r. w Starej Wsi na ręce o. Bogusława Waczyńskiego SJ pełniącego obowiązki vice-prowincjała w miejsce aresztowanego o. Edwarda Bulandy SJ. W latach 1950–1952 w Starej Wsi koło Brzozowa (woj. podkarpackie) zrealizował w ramach prywatnych kursów program szkoły średniej. W maju 1952 r. zdał egzamin dojrzałości i rozpoczął trwające trzy lata (1952–1955) studia filozoficzne w Krakowie. Kolejnym etapem formacji zakonnej była magisterka (praktyka pastoralna), którą odbywał w Kaliszu w latach 1955–1956 pełniąc

funkcję subministra. Studia teologiczne odbywał na Wydziale Teologicznym Towarzystwa Jezusowego Bobolanum w Warszawie (1956–1960) i dnia 29 czerwca 1959 r. otrzymał z rąk biskupa pomocniczego archidiecezji warszawskiej, bpa Jerzego Modzelewskiego, święcenia kapłańskie.

Po ukończonych studiach teologicznych przez rok pracował jako duszpasterz w parafii św. Andrzeja Boboli w Warszawie przy ul. Rakowieckiej, a w latach 1961-1962 odbył Trzecią Probację w Czechowicach-Dziedzicach pod kierunkiem o. instruktora Edwarda Bulandy SJ. Po probacji przez rok pracował jako duszpasterz w Bydgoszczy (1962-1963), a następnie w latach 1963-1988 był duszpasterzem akademickim w Toruniu oraz od 1969 roku również kapelanem Klubu Inteligencji Katolickiej. Dzięki zaangażowaniu o. Władysława Wołoszyna SJ duszpasterstwo akademickie jezuitów stało się ważnym ośrodkiem niezależnego życia duchowego, intelektualnego i kulturalnego w Toruniu. Duszpasterstwo było przez niego prowadzone w jedenaśtu nurtach problemowo-tematycznych: liturgicznym, konfesyjnym, konferencyjnym, wspólnotowym, przygotowaniom do małżeństwa, kulturowym, czytelnym, rekolekcyjno-skupieniowym, prawniczym, studyjno-dyskusyjnym (dla pracowników naukowych) i wakacyjnym. Studentów, wykładowców akademickich oraz inteligencję przyciągały organizowane przez niego spotkania z kard. Karolem Wojtyłą, Stefanem Kisielew-

skim, Stanisławem Stomą, Tadeuszem Mazowieckim, Andrzejem Wielowiejskim, Władysławem Bartoszewskim, ks. Januszem Pasierbem, Bohdanem Cywińskim, Stanisławem Grygielem, ks. Michałem Hellerem, ks. Józefem Tischnerem, ks. Józefem Życińskim i wieloma innymi. W latach 1978–1981 toruński duszpasterz był sygnatariuszem deklaracji założycielskiej i oddanym współpracownikiem Towarzystwa Kursów Naukowych.

Od września 1980 r. o. Władysław Wołoszyn SJ był współpracownikiem uniwersyteckich i regionalnych struktur NSZZ „Solidarność”. Pełnił m.in. funkcję duchowego opiekuna Niezależnego Zrzeszenia Studentów na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. Podczas strajków był zaangażowany w pomoc studentom. Po 13 grudnia 1981 r. był nieformalnym kapelanem podziemnych środowisk opozycyjnych oraz ludzi pracy, animatorem cotygodniowych prelekcji dla inteligencji, koordynatorem pomocy charytatywnej dla internowanych i ich rodzin. Ponadto w latach 1982–1989 był członkiem Tajnego Konwentu Doradców Regionu Toruńskiego NSZZ „Solidarność”. W listopadzie 1984 r. o. Władysław Wołoszyn SJ był współinicjatorem powstania Komitetu Budowy Pomnika Upamiętniającego Urowadzenie Księdza Jerzego Popiełuszki. Ponadto w latach 1984-1988 pełnił funkcję przełożonego wspólnoty zakonnej i rektora kościoła.

Po przeniesieniu się jesienią 1988 r. na placówkę w Poznaniu zapoczątkował tam Centrum Kultury Chrześcijańskiej i pełnił funkcję kapelana w środowisku ludzi zaangażowanych w sztukę. Odegrał znaczącą rolę jako animator kultury chrześcijańskiej oraz duszpasterz poznańskich środowisk naukowych. Był m.in. założycielem i dyrektorem Ośrodka Kultury Chrześcijańskiej w Poznaniu „Galeria U Jezuitów” oraz Studium Myśli Chrześcijańskiej. W roku 2001 Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Kazimierz M. Ujazdowski, wyróżnił o. Wołoszyna Odznaką Zasłużonego Działacza Kultury. W Poznaniu posługiwał do roku 2009.

Otrzymał blisko 30 odznaczeń, medali, wyróżnień i tytułów, spośród których najwyższą ceną nadany mu Uchwałą

Rady Miasta Torunia z 24 lipca 2003 r. tytuł Honorowego Obywatela Miasta Torunia oraz Medal Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego „Unitas Durat Palatinatus Cuiaviano-Pomeraniensis”, który odebrał 9 lipca 2010 roku.

W latach 2009–2018 o. Władysław Wołoszyn SJ posługiwał w parafii pw. św. Andrzeja Boboli w Bydgoszczy, gdzie także przez kilka lat otaczał opieką

duszpasterską bydgoski Klub Inteligencji Katolickiej. W lutym 2018 r. został skierowany do infirmerii Kolegium Księżych Jezuitów w Gdyni.

Zmarł w Gdyni nad ranem 29 listopada 2021. Odszedł do Pana w 93. roku życia, 74. roku powołania zakonnego i 63. roku kapłaństwa. Uroczystości pogrzebowe odbędą się w Toruniu, w sobotę 4 grudnia br. i rozpoczną się o godz. 11.00 Mszą św. w kościele akademickim pw.

Ducha Świętego (ul. Piekary 24), której będzie przewodniczył ks. Bp Wiesław Śmigiel. Następnie, zaraz po Mszy św., pożegnanie przy grobowcu o. jezuitów na Cmentarzu św. Jerzego przy ul. Gałczyńskiego.

Źyciorys na podstawie: – opracowania dr. hab. Michała Białkowskiego, prof. UMK; – materiałów archiwum Prowincji Wielkopolsko-Mazowieckiej Towarzystwa Jezusowego. Za: www.jezuici.pl

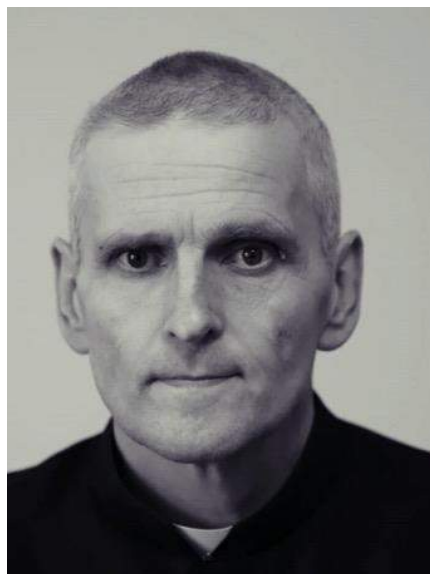
ŚP. KS. JANUSZ BIALUCHA MIC (1963 – 2021)

W poniedziałek, 22 listopada, zmarł ks. Janusz Bialucha MIC, kaznodzieja i spowiednik posługujący w Sanktuarium Matki Bożej Licheńskiej od 2011 roku. Miał 58 lat.

Ks. Janusz Bialucha, syn Hilarego i Cecylii z domu Gorol, pochodził z Ornontowic na Śląsku. Urodził się 26 sierpnia 1963 roku w Rybniku. Był jednym z ośmiorga rodzeństwa. Szkołę Podstawową ukończył w rodzinnych Ornontowicach (1978), następnie uczęszczał do Technikum Przemysłu Spożywczego im. dra Bronisława Hagera w Zabrze, gdzie zdobył zawód piekarsza i zdał maturę (1982). Do Zgromadzenia Księżych Marianów wstąpił w 1985 roku. Po miesięcznym postulacie w Stoczku, odbył nowicjat w Skórcu i 8 września 1986 złożył tam pierwszą profesję. Następnie odbył studia filozoficzno-teologiczne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, uczestnicząc przez pierwsze dwa lata w zajęciach w Lubelskim Wyższym Seminarium Duchownym, a następnie w Mariańskim Seminarium Duchownym, także w Lublinie.

26 sierpnia 1990 roku złożył w Lublinie profesję wieczystą. W Wielki Czwartek, 28 marca 1991 roku, otrzymał z rąk bp.

Bolesława Pylaka, biskupa lubelskiego, święcenia diakonatu.

7 czerwca 1992 roku bp Bronisław Dembowski, biskup włocławski, udzielił mu w sanktuarium Matki Bożej Licheńskiej święceń prezbiteratu.

Jeszcze przed wstąpieniem do Zgromadzenia był członkiem klubu piłkarskiego „Górnik Zabrze” i nawet w Zgromadzeniu utrzymywał z klubem żywą relację

występując w drużynie oldbojów. Podczas pracy w Głucholazach, w latach 1994-1996, był trenerem trampkarzy i wice-prezesem ds. wychowania w miejscowej drużynie piłkarskiej „Unia Głucholazy”.

26 sierpnia 1996 roku został tam ustanowiony przełożonym i ekonomem domu oraz domowym duszpasterzem powołań. W 1998 roku został przeniesiony do Lichenia, do pomocy w duszpasterstwie sanktuaryjnym. W roku 1999 przełożeni skierowali ks. Janusza do Stoczka Klasztornego, powierzając mu funkcję 1. radnego domu. 3 lata później został tam mianowany przełożonym domu i domowym referentem powołań. W 2005 roku został skierowany do Gożlina (Mariańskie Porzecze) i ustanowiony proboszczem tamtejszej parafii oraz przełożonym i ekonomem domu zakonnego. W 2008 roku został nadto domowym duszpasterzem powołań.

W 2011 roku skierowany został do domu zakonnego w Licheniu Starym, gdzie aktywnie włączył się w duszpasterstwo sanktuaryjne. Pełnił funkcję 1. radnego domu przez dwie kadencje (2011-2017), a następnie 2. radnego domu.

Za: www.lichen.pl

Programy FLOTA i BIZNESTANK dla instytucji kościelnych

Program FLOTA

Program FLOTA to program bezgotówkowy, zapewniający:

- **komfort bezgotówkowego zakupu paliwa** i pełną kontrolę wydatków;
- **dostęp do największej sieci stacji paliw** (ponad 1750 placówek ORLEN i BLISKA), oferujących najwyższej jakości towary i usługi, m.in. punkty gastronomiczne - Stop Cafe, MOP-y (Miejsca Obsługi Podróżnych), sklepy, myjnie i parkingi;
- **e-fakturę** - ekonomiczne, wygodne i przyjazne środowisku naturalnemu rozwiązanie, gwarantujące stały i natychmiastowy dostęp do dokumentacji finansowej oraz oferujące mailowe powiadomienia o możliwości pobrania faktur;
- **odroczony termin płatności oraz zbiorcze faktury** za paliwo i usługi;
- **zarządzanie kartami poprzez bezpłatny portal flotowy www.flota.orslen.pl** - możliwość dowolnego programowania limitów, zgodnie z indywidualnymi potrzebami, dostęp do danych o transakcjach, wgląd w saldo transakcji i faktury, samodzielne zamawianie nowych i zastrzeżenie zagubionych kart, wgląd w raporty z danymi o transakcjach floty m.in. według zużycia paliw, centrów kosztowych, możliwość szybkiego pobrania i bezpiecznego przetwarzania danych z portalu.
- **możliwość płatności eKartą w telefonie** po zarejestrowaniu karty FLOTA w aplikacji **mFLOTA ORLEN**

Do Programu FLOTA może przystąpić każdy podmiot kościelny:

- parafia, ▪ dom zakonny, ▪ wydawnictwo, ▪ stowarzyszenie, ▪ itp.

Program BIZNESTANK

Karta rabatowa BIZNESTANK to karta gotówkowa, zapewniająca:

- **korzystny rabat na paliwo** już od pierwszego litra;
- **uproszczone przystąpienie do Programu** - już teraz możesz rozpocząć rejestrację online na biznestank.orslen.pl/Rejestracja-Online i dokończyć ją podczas wizyty na stacji paliw przy odbiorze karty;
- **szybką obsługę transakcji na stacjach paliw** po okazaniu karty - dane firmy są przypisane do karty;
- **dostęp do dedykowanego portalu** - wykaz transakcji, aktualny poziom rabatów i stan tankowań, prezentacja przypisanych kart, możliwość aktualizacji danych adresowych;
- **komfort tankowania** - gwarancja najwyższej jakości paliw i wysoka jakość obsługi.

Aby przystąpić do Programu BIZNESTANK i korzystać z rabatów, wystarczy zgłosić taką chęć drogą mailową

Forum Współpracy Międzypokonnej:
ekonom.konsulty@op.pl

Ze szczegółami Programów FLOTA i BIZNESTANK można zapoznać się pod adresem: www.dlakierowcow.orslen.pl/programy-kartowe